

2

EMILIO

Emilio Córdova si pritlačil horiaci koniec sviečky na predlaktie a zachmúril sa. Do nosa mu udrél zápach spálenej kože. Tmavá pokožka sa mu roztopila, prepadla a zostali mu na nej pluzgiere a vrásky. Cítil pri tom jemné postrčenie, ľahučký tlak ako pri dotyku pierka.

Napokon si vzdychol, odtiahol sviečku a prizeral sa, ako sa mu rana magicky hojí.

Bol to ďalší zbytočný pokus cítiť sa chvíľu ako človek, ktorý mu opäť nevyšiel. Emilio už nebol nažive a neustále si to musel pripomínať. Dokonca si to napísal na útržky papiera a prilepil si ich na stenu v izbe.

Už nežiješ.

Stačilo to len prijať, ako mu neprestajne opakovali. Lenže ako mal prijať skutočnosť, že nechtiac umrel v sedemnástich? V takom mladom veku? Stále si dokázal vybaviť ten večierok – viacfarebné svetlá stroboskopu blúdiace po klube, dunenie v hrudi od hudby, trpkú príchuť drog a vzápätí sladké uvoľnenie.

Lenže to sladké uvoľnenie bolo sladké až príliš.

A tak sa ocitol tu.

Mŕtvy.

No najhoršie na tom bolo nevedomie, prečo sa nedostal na Onen svet. Mal síce svoje muchy, ale naozaj ich bolo dosť na to, aby ho odsúdili na večný nepokoj? Určite nie. V konečnom dôsledku však jeho súčasné pôsobisko nebolo až také strašné.

Odjakživa si želal, aby bola mágia skutočná.

„Už si to konečne prestaň robiť!“ ozval sa zhora známy melodický hlas so silným francúzskym prízvukom, ktorý sa niesol izbou. Emilio vzhliadol na balkón na poschodí knižnice a zbadal na ňom sedieť Oliviera. Dlhé nohy mal prestrčené cez zábradlie a hompáľal nimi vo vzduchu. „Nikdy to iné nebude. Zakaždým sa vyliečiš.“

Emilio nečakal, že dnes večer ešte na niekoho narazí. Bolo už dávno po večierke a navyše bol predvečer začiatku Deceniálu, čo znamenalo, že väčšina študentov nebude riskovať, že ich prichytia. Emilio však nemal plané nádeje a vôbec nedúfal v šancu na nomináciu. Už si zvykol odkradnúť sa po večierke do knižnice, kde sa pohrúžil do starobylých pergamenov a kopy navršených učebníc. Omámenie vedomosťami bola jeho sladká nerest, obľúbená droga. Hoci bol v Čiernolese len rok, často sa mu zdalo, že ho pozná lepšie než dlhoroční študenti. Vedel naspamäť každý fakt, napríklad že pre svoje umiestnenie uprostred očistca bol Čiernoles prepájačom mágie alebo že Éter – dočasný pobyt stratených duší – existoval v priestore mimo ich pochopenia a dalo sa doň vstúpiť výlučne cez portál v Opálovej komnate, prípadne že škola si dokázala udržiavať jemnú rovnováhu posmrtného života vnútri svojich tehlových budov a širokých chodieb.

Lenže všetko malo svoje medzery. Určité veci zostávali študentom nejasné a nemali úplný prístup k presným

informáciám. Emilia nesmierne zaujímal pôvod vzniku Čiernolesa. Nenašiel však o ňom dokopy nič, len základné vysvetlenie, ktoré poznali všetci: že sa nachádzal uprostred očistca, dôležitého vlákna vo veľkej sieti posmrtného života.

„Stavme sa, že uhádnem, na čo myslíš!“ Olivierov príjemný hlas ho vytrhol z myšlienok.

„Jedine na to, aby si ma prestal špehovať.“ Emilio pozbieral učebnice a strčil si ich do kapsy, nevšímajúc si príval paniky. Stávalo sa mu to veľmi často, najmä v Olivierovej blízkosti. Bola to rozkošná ľudská črta, ale v terajšej situácii nesmierne nevhodná.

„Ja ťa nešpehujem! Možno sa ti to bude zdať zvláštne, ale nie si sám, kto má rád trochu pokoja a ticha.“

Olivier luskol prstami a po chvíli sa z čierneho dymu vynoril pred Emiliom.

„Doriti!“ Emilio zanaďával a prerývane vydýchol. „Žiadal som ťa, aby si mi to nerobil! Máš nohy, tak ich používaj!“

Olivier sa zachmúril a odfúkol si z očí prameň jemných plavých vlasov. „Ale to by už nebola taká sranda! Navyše premiestňovacie kúzlo som poctivo trénoval a môžem ho využívať vo svoj prospech.“

„Naozaj? To tu celý čas robíš?“ Emilio si ho ostrážito premeral. „Aj mňa využívaš vo svoj prospech?“

„Čo tým myslíš, zlatko?“

„Chceš odo mňa odpovede na Calliganovu skúšku, ale ja ti ich nedám. Neurobím rovnakú chybu.“

Olivier našpúlil pery ako ublížené dieťa. „Emilio! Nebuď taký! Na čo sú najlepší priatelia? Vari si nemáme pomáhať v ťažkých časoch?“

„My,“ Emilio rukou naznačil na priestor medzi nimi, „nie sme najlepší priatelia.“

„Tak dobrí priatelia?“

Emilio si prekrížil ruky na hrudi.

„Známi?“

Emilio si hlasno povzdychol.

„Fajn, vôbec ich nepotrebujem!“ Olivier sa pobral k otvorenému oknu a zručne preskočil hustý vinič posievajúci podlahu. „Ak je toto tvoj spôsob, ako sa so všetkým vyrovnáť, v poriadku, ale obaja vieme, že bezo mňa by si na tomto bohom zabudnutom mieste prišiel o rozum.“

Emilio mu na to chcel niečo odvetiť, ale zahryzol si do jazyka a prehodil si kapsu cez plece. Pomaly sa pobral k dverám, no Olivier sa vrátil a nežne ho schmatol za zápästie.

„Počkaj.“

Povedal to takmer nečujne. Len čo Emilio pocítil na zápästí tlak Olivierovej ruky, stuhol. V inom živote by Olivier určite vnímal, ako mu šialene bije srdce a krv mu divoko prúdi krv v žilách, no v tej chvíli necítil nič. Vibrovala medzi nimi zívajúca prázdnota.

„Nechod“, šepol Olivier. „Nechcem byť otravný, ja... iba chcem byť tvoj priateľ.“

„Prečo?“

Olivier pokrčil plecami. „Lebo podľa mňa... si dobrý. Takých študentov tu veľa niet.“

Emilio potriasol hlavou. „Mýliš sa.“

„Naozaj?“

Vymanil si ruku z jeho zovretia, a hoci okamžite pocítil prázdnotu, snažil sa na to nemyslieť. „Keby som bol naozaj dobrý, neskončil by som tu. Zrejme som urobil niečo, čím som si zaslúžil tunajší pobyt.“

„Ak sa budeš snažiť prísť na to, prečo si ťa Čiernoles vybral, zblázniš sa.“ Zelenými očami si premeriaval Emiliovu